

DESTIN SFĂRÂMĂT

Daria Voinea¹

Vreau să-ți desenez pe spate o constelație,
Să mă joc cu fiecare stea din gândul tău
Și să o pun la locul ei.
Să-ți fac zâmbetul un planetar întreg
Și ochii tăi să mă privească,
Așa cum privesc eu luna.
Să-mi trasezi ușor pe brațe
Linia orizontului în care vreau să vedem răsăritul,
Să mă faci un inel în jurul planetei tale,
Să mă săruți pe obraz, undeva,
Între Saturn și Marte.

Dacă mi-am spus de atâtea ori
Că nu pot suporta spinii pe un trandafir
De ce aleg mereu să strâng în brațe spini?
Când aș putea s-aștept
Să îi culeg pe cei
Pe care i-am vrut dintotdeauna.

Eram în mii de bucăți,
Dar eram nimic.
Eram un chip

---

¹ Studenta Anul I.

Într-o oglindă spartă de o piatră grea.
Eram cu susul în jos sau cu josul în sus,
Nu-mi amintesc exact.
M-aș fi tăiat în cioburi
Dacă aș fi vrut să iau o parte din mine,
Dar cu ce folos
Căci nu aș fi știut unde să mă pun.

Aș vrea să văd un singur om
Care a iubit fără să sufere
Poate așa lumea ar zice că răul e bun
Și bunătatea fără rău nu se poate.
De ce iubim suferind și suferim din iubire
Când lumea e atât de rea
Dar e atât de buna
Precum suferința face ca iubirea
Sa fie puțin din amândouă.

Iar întrebarea a fost:
Dar cine ești? Cine ești de fapt?
Și-atunci universul mi s-a oprit în loc
Pentru că se cerea a fi explicat.
Dar universului din mine nu i se pot cere explicații.
Nu îi poți cere unei stele
Să îți spună de ce strălucește
De ce e acolo lângă lună și nori
Ea doar există,
Iar asta e îndeajuns.

Cerul era portocaliu
Și marea alba
Fugeam de mine
Prin cer și prin mare
Ele treceau prin mine
Mă sfâșiau adânc, mă ridicau
Mă pierdeam în fuga asta
Dar unde fugeam?
Am ajuns tot în fața mării
De unde zăream un cer mare
Portocaliu
Dar ei îmi spuneau
Că cerul e negru
Și mare-ai albastră.

*

Și durerea și iubirea
Tot la poezie m-au adus.
Atunci, oare, când n-o să mai simt nimic
Poate va veni poezia spre mine
Să-mi scrie ea versuri,
Să mă las eu muza ei
Și să devin creație,
Căci, om, m-am plictisit să fiu.

*

Am zis că, poate, e bine
Să-mi fie sfârâmat destinul,
Orgoliul să fie călcat în noroi,
Că, poate, e bine să doară

Cum rupi o rană în două.
Că, poate, mă vindec mai bine
Din sângele uscat
Al plăgilor mele.

*

Am dat o inimă întreagă
Defectă, poate, pe alocuri.
Am pus în ea șuruburi, ațe
Ca să-ți pară o inimă întreagă.
S-au lovit oțelurile din inimile noastre,
Căci n-ai putut să renunți la cuiele din eul tău.
Mi-am pus operațiile inimii deoparte,
În schimb, am primit jumătate din a ta.

*

Era treisprezece,
O sumă de patru
Din care opream doi,
Și uite-mă că tot unu sunt.
Poate aș fi preferat să fiu zero
După ziua de treisprezece,
Așa aș fi putut să adaug mai ușor
Acel unu de care aveam nevoie.